

Arrest

nr. 202 009 van 30 maart 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN en T. LIPPENS
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 25 juli 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 juni 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. LIPPENS loco advocaten D. ANDRIEN en T. LIPPENS en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 26 juli 2015 en heeft daags nadien een verzoek tot internationale bescherming ingediend.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 4 februari 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS). Verzoeker werd door het CGVS gehoord op 30 mei 2016 en op 27 september 2016.

1.3. Op 21 juni 2017 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Iraakse nationaliteit, bent u van Arabische origine, bent u moslim met sjiitische strekking en bent u afkomstig uit de wijk Al Hurriya, Bagdad, Centraal-Irak. In 2008 werd u beroepsmilitair en werd u tewerkgesteld als kapper bij brigade 56 van het Iraakse leger in de kazerne Al Sharaf in de Green Zone in Bagdad. In 2011 werd u eens gedurende een maand in detentie geplaatst in het leger omdat u na uw verlof door amoureuze problemen uw dienst niet tijdig had hervat. Nadien zette u uw werk gewoon voort. In 2012 huwde u met D.E.A.K. en in 2014 kreeg u met haar een dochter, Rahma. In 2014 was er een aanslag in de universiteit waar uw echtgenote les volgde. Veel studenten stierven daar. Nadien ging uw echtgenote voor haar veiligheid niet meer naar de universiteit. Sinds de opkomst van de Islamitische Staat (IS) in Irak kreeg uw brigade vaak missies om te gaan strijden. Op 28 februari 2015 werd door de hoofdkorporaal van uw brigade een lijst voorgelezen met namen van personen die op missie zouden moeten gaan buiten het kamp. Uw naam stond ook op de lijst. U wist dat u zou moeten gaan strijden, doch u wist niet waar of tegen wie. U wou dit evenwel niet doen, aangezien de kans groot was dat u daar zou sneuvelen. Die dag ging u naar huis en keerde u niet meer terug naar het leger. Na 15 dagen afwezigheid werd u automatisch officieel tot deserteur verklaard. Er werd een onderzoeksraad opgericht en u werd bij verstek veroordeeld voor desertie en plichtsverzuim in oorlogstijd. Dit vernam u via uw collega's die nog bij het leger waren. U werd nooit officieel op de hoogte gebracht van deze veroordeling en u werd nooit benaderd door instanties van de militaire rechtbank om uw straf in te lossen. U vermoedt dat dit een gevangenisstraf zal zijn. Op 9 juli 2015 verliet op legale wijze Irak met het vliegtuig naar Turkije. Daarna zette u uw reis op illegale wijze verder via Griekenland en de Balkanroute. Op 26 juli 2015 kwam u aan in België en een dag later vroeg u asiel aan bij de Belgische autoriteiten. U vreest bij een terugkeer naar Irak vooral dat u, na uw straf te zullen hebben uitgezeten, opnieuw op missie zal moeten gaan met het risico dan te zullen sneuvelen. Tevens stelt u dat de algemene situatie in Bagdad niet veilig is.

Ter staving van uw identiteit en asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw nationaliteitsbewijs, uitgegeven in 2007; uw woonkaart uit de wijk Al Hurriya, d.d. 19 februari 2012; uw identiteitskaart, d.d. 12 februari 2014; uw rijbewijs, d.d. 16 juni 2014; een kopie van een voorlopige voedselrantsoenkaart op uw naam, d.d. 8 april 2015; een kopie van de eerste pagina van uw paspoort, d.d. 22 april 2015; een kopie van uw stemkaart; een kopie van uw huwelijksakte, d.d. 30 september 2012; een kopie van de identiteitskaart van uw echtgenote, d.d. 26 januari 2012 of 2014; een kopie van het nationaliteitsbewijs van uw echtgenote, d.d. 18 juni 2014; een kopie van de identiteitskaart van uw dochter, d.d. 18 december 2014; een kopie van het administratief bevel tot uw aanwerving in het leger, d.d. 19 maart 2008; een kopie van uw militaire badge, d.d. 9 mei 2011; een kopie van een attest van uw vrijlating nadat u een maand was opgesloten wegens een kortstondige desertie, d.d. 13 juni 2011; uw aankoopboekje voor materiaal in het leger, uitgegeven in 2012; twee kopieën van foto's van uzelf in uw kapsalon; twee kopieën van foto's van uzelf in uw legeruniform; een bewijs van een verzending van documenten uit Bagdad naar België via DHL, d.d. 8 september 2015.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen en alle gegevens in het administratief dossier wordt door het Commissariaatgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

U vreest dat u, indien u naar Irak terugkeert, een lange gevangenisstraf zal moeten uitzitten wegens plichtsverzuim in oorlogstijd, en – meer nog – dat u nadien alsnog zal worden ingezet in de strijd en dan zal sneuvelen (CGVS I p. 22, CGVS II p. 8, 11, 12, 13). Er rijzen echter ernstige twijfels aangaande de geloofwaardigheid van de door u voorgewende desertie en de vervolging hiervoor door de militaire instanties.

Vooreerst zijn uw verklaringen omtrent de datum van uw desertie erg inconsistent. Daar waar u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde dat u op 28 of 29 februari 2015 de opdracht kreeg om op missie te gaan (vragenlijst CGVS ingevuld op de DVZ d.d. 4 februari 2016 vraag 3.5), beweerde u bij het

eerste gehoor op het CGVS meermaals dat dit gebeurde op 28 maart 2015 (CGVS I p. 18, 19, 20). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, stelde u dat het zeker de 28e in het jaar 2015 was en beaamde u uiteindelijk dat het inderdaad toch februari was, aangezien u dan drie en een halve maand later vertrok uit Irak (CGVS I p. 20). U verliet Irak evenwel op 9 juli 2015 (CGVS I p. 17), wat drie en een halve maand na 28 maart – en niet februari – is. Bij het tweede gehoor op het Commissariaat-generaal had u het dan weer over februari (CGVS II p. 4). Uw onsamenhangende verklaringen over een dermate pertinente datum in uw relaas ondergraven dan ook de geloofwaardigheid van de door u beweerde desertie.

Voorts maakte u duidelijk dat u sinds uw vertrek uit het leger toch nog meerdere maanden, tot begin juli 2015, in Bagdad verbleef op uw thuisadres, ofschoon u al eerder had willen vertrekken, en dit omdat uw dochter huiduitslag had en u moest blijven tot ze volledig genezen was (CGVS I p. 19-20, CGVS II p. 5). Zonder afbreuk te doen aan de ernst van uw dochters ziek zijn, kan dergelijke houding maar moeilijk in overeenstemming gebracht worden met een gegronde vrees voor vervolging naar aanleiding van desertie, en – naar uw eigen zeggen, erger nog – plichtsverzuim in een oorlogssituatie, waardoor u een hele strenge straf vreesde (CGVS I p. 22, CGVS II p. 4, 8, 12). U gaf immers zelf aan dat er automatisch na 15 dagen afwezigheid een onderzoeksraad wordt opgericht en dat er dan een onderzoek wordt gestart (CGVS I p. 5, 22-23, CGVS II p. 4, 6). Hierbij kan er redelijkerwijze van worden uitgegaan dat, indien het Iraakse leger een deserteur daadwerkelijk beslist te vervolgen – wat bij u luidens uw verklaringen het geval was aangezien er een onderzoeksraad werd opgericht die de zaak nadien overgemaakt zou hebben aan de militaire rechtbank, die vervolgens een vonnis bij verstek gevelde zou hebben (CGVS I p. 5, 22-23, CGVS II p. 2-3, 6) - het opsporen van een deserteur op zijn thuisadres een evidente onderzoeksdaad is. Dat u dus, ondanks dit risico, toch nog meerdere maanden gewoon thuis bleef wonen, valt hoegenaamd niet te rijmen met de door u voorgewende vrees voor (gerechtelijke) vervolging door het leger, met een zware celstraf tot gevolg.

Uw uitleg dat het leger niet bij u thuis langskwam omdat er in Irak geen exacte adressen zijn met een nummer en dergelijke meer (CGVS II p. 7) stemt helemaal niet overeen met het door u wel zeer specifieke opgegeven adres – huisnummer inclusief – bij uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal (CGVS I p. 3). Uw verklaring dat u sinds uw aanstelling bij het leger in 2008 verhuisd bent zonder uw nieuw adres aan uw eenheid door te geven, waardoor het leger eigenlijk niet wist dat u was verhuisd (CGVS II p. 7), volstaat evenmin als rechtvaardiging waarom u gewoon thuis bleef ondanks het risico op arrestatie. Een eenvoudige navraag bij de gemeentediensten, waar u heen moest voor een adreswijziging (CGVS II p. 7), kan immers uw nieuw adres gemakkelijk onthullen. Daarenboven is het opmerkelijk dat u pas na meerdere vragen omtrent de eventuele zoektocht van het leger naar u, op de proppen kwam met uw uitleg dat het leger uw nieuwe adres niet had. Eerder stelde u onder andere louter dat het leger door de missies en de oorlog misschien niet zoveel tijd had om u in die periode effectief te vervolgen (CGVS II p. 6). Deze verklaring biedt evenmin een afdoende rechtvaardiging voor uw handelen in de maanden voor uw vertrek uit Irak. Het betreft immers een louter vermoeden van uwentwege dat u geenszins zekerheid kon bieden over het feit of het leger u in de maanden dat u nog thuis bleef al dan niet daadwerkelijk zou komen zoeken en arresteren. Daarenboven blijkt uit de informatie die beschikbaar is op het Commissariaat-generaal dat de handhaving van de Military Penal Code sedert begin maart 2015 net versterkt werd. Tevens beweerde u eerder dat het leger niet naar de mensen thuis komt, maar dat een eenheid van militaire discipline gewoon controleposten op de weg houdt en op die manier dan probeert deserteurs te arresteren (CGVS II p. 6). Dat het leger, indien het werkelijk een deserteur zou willen vatten, niet naar het thuisadres van de betrokkene zou gaan en zich louter zou beperken tot het 'toevallig' aantreffen van deserteurs aan controleposten, kan het Commissariaat-generaal maar matig overtuigen.

In dit verband kan nog worden opgemerkt dat u enerzijds aangaf dat u na uw vertrek uit het leger steeds bij u thuis of in uw eigen buurt bleef opdat u zo geen controleposten van voornoemde eenheid van militaire discipline zou tegenkomen (CGVS II p. 6), maar anderzijds wel met een taxi gewoon naar de luchthaven zou zijn gereden, wetende dat er controleposten zouden kunnen zijn onderweg en u daadwerkelijk ook controleposten zou zijn tegengekomen (CGVS I p. 18). Ook deze bevinding ondermijnt de geloofwaardigheid van het door u geschetste vluchtrelaas, temeer daar u er zelf op wees dat die eenheid alleen maar mobiele controleposten heeft (CGVS II p. 6, 15), wat aldus de kans op het onverwachts onderweg aanwezig zijn van een dergelijke controlepost alleen nog maar verhoogt.

Daarenboven blijkt uit de door u neergelegde documenten dat u na het door u beweerde plichtsverzuim nog een nieuw paspoort uitgereikt kreeg, meer bepaald op 22 april 2015 (zie document 7 in groene map). Dat u een paspoort gaat aanvragen bij uw autoriteiten op een moment dat u zich juist gedeisd zou

hebben gehouden omdat u zich onttrokken had aan een missie zet de geloofwaardigheid van de door u beweerde vrees verder op de helling.

Dat uw relaas de nodige geloofwaardigheid ontbeert, blijkt ook uit de vaststelling dat uw verklaringen omtrent de door u beweerde (gerechtelijke vervolging) en veroordeling door de militaire rechtbank erg incoherent zijn. Zo verklaarde u meermaals dat er na 15 dagen onwettige afwezigheid automatisch een onderzoeksraad wordt opgericht, die dan een onderzoek start, waarbij de bevindingen steeds worden doorgegeven aan een hogere instantie tot de zaak uiteindelijk bij de militaire rechtbank geraakt, die zelf geen onderzoek meer voert aangezien dat al gebeurd is door de vorige instanties en die enkel nog het vonnis met de straf velt (CGVS I p. 5, 22-23, CGVS II p. 6, 9, 10). Anderzijds verklaarde u dat u na 15 dagen reeds veroordeeld was (CGVS II p. 10). U stelde op een ander moment in het gehoor dan weer dat uw collega K. u, toen u reeds in België was, zei dat er een onderzoeksraad was opgericht (CGVS II p. 10-11). Tegelijk verklaarde u dat u al effectief veroordeeld was toen u nog in Irak was en dat u van de effectieve veroordeling op de hoogte werd gebracht twee maanden na de vijftien dagen na uw desertie, wat neerkomt op ergens midden mei 2015 (CGVS II p. 11). Echter, indien u al veroordeeld was toen u nog in Irak was, en daarvan tevens op de hoogte was, is het zeer bevreemdend dat K. u later, wanneer u al in België was, nog zou verwittigen dat er een onderzoeksraad is samengesteld, daar een veroordeling logischerwijze volgt na het onderzoek. Geconfronteerd met deze incoherentie, herhaalde u enkel dat u in België vernam dat er een onderzoeksraad was samengesteld (CGVS II p. 11). Een louter herhalen van een verklaring biedt evenwel geen afdoende rechtvaardiging voor de vastgestelde inconsistentie. Hierbij kan nog worden opgemerkt dat niemand van uw familie, zoals uw echtgenote of uw broers, zich na uw vertrek nog geïnformeerd zou hebben over de precieze stand van zaken (CGVS II p. 9-10). Dat het heel moeilijk is zoiets te doen omdat het niet zo gemakkelijk is om naar de Green Zone te gaan (CGVS II p. 10) volstaat niet daar zich informeren ook via andere kanalen dan via een persoonlijk bezoek kan geschieden.

Bovendien brengt u geen enkel begin van bewijs aan van de door u beweerde gerechtelijke vervolging en eventuele veroordeling door de militaire rechtbank. U zou wel geprobeerd hebben om eraan te geraken, maar dit zou u niet gelukt zijn (CGVS I p. 21, CGVS II p. 6, 9). Dat de gang van zaken in Irak helemaal anders is dan in België (CGVS II p. 6) en dat men in Irak geen brieven krijgt van dergelijke zaken (CGVS II p. 7) kan niet weerhouden worden als afdoende uitleg, temeer u wel een schriftelijk bewijsstuk kan neerleggen dat uw kortstondige desertie in 2011 ondersteunt.

Tot slot is het erg bevreemdend dat u ervan uit gaat dat er in een noodperiode van oorlog geen amnestie verleend wordt aan deserteurs (CGVS I p. 21), dat u in de periode van juni 2014 tot maart 2015 nooit gehoord heeft van bepaalde amnestieregels die toen openbaar besproken werden (CGVS II p. 12), en dat u nooit enig bericht hebt vernomen van gedeserteerde soldaten die amnestie verkregen (CGVS II p. 12). Nochtans was amnestie voor deserteurs uit het Iraakse leger in de periode juni 2014 – de eerste helft van 2015 een meermaals in de (Iraakse) media terugkerend item, zo blijkt uit de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal. Geconfronteerd met deze informatie, stelde u enkel dat deze niet klopt (CGVS II p. 12), wat uw onwetendheid hieromtrent enkel onderstreept. Indien u zelf van plichtsverzuim in een oorlogssituatie beschuldigd zou zijn, kan er redelijkerwijze van worden uitgegaan dat dergelijke berichtgeving u niet zou zijn ontgaan.

Gelet op alles wat voorafgaat, kan geen enkel geloof gehecht worden aan de door u beweerde desertie en vervolging hierom door de militaire autoriteiten. Bijgevolg is het voor het Commissariaat-generaal onmogelijk om zicht te krijgen op uw reële situatie en de werkelijke band die er actueel tussen u en het Iraakse leger, waar u ooit deel van uitmaakte, wat op zich niet wordt betwist, zou bestaan.

Bijgevolg stelt u het Commissariaat-generaal niet in staat om de door u aangehaalde vrees om opnieuw op missie gestuurd te zullen worden en dan alsnog te zullen sneuvelen (CGVS II p. 12-13), wat u eigenlijk nog meer vreest dan een celstraf, terdege te beoordelen. Hoe dan ook kan hierover worden opgemerkt dat het tot de soevereine bevoegdheid van een staat behoort om zijn troepen in te zetten in een conflict en hiertoe de nodige manschappen te voorzien. De eventualiteit dat er slachtoffers vallen onder de ingezette troepen is eigen aan een gewapend conflict en maakt dan ook geen vervolging uit in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. Uw vrees bij een missie gedood te zullen worden, kan dan ook niet als geldige reden worden beschouwd om te verzaken aan militaire taken.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat

een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U haalde zelf ook aan dat u ook de algemene situatie in Irak vreest. Deze vrees wordt gevoed doordat uw echtgenote van dichtbij getuige was van een aanslag op haar universiteit, waarna u haar voor haar veiligheid niet meer liet verder studeren (CGVS I p. 23-24, CGVS II p. 13-14). Ook verwees u naar twee neven, die als politieagent werkten en die een aantal jaar geleden sneuvelden (CGVS II p. 14). Deze problemen kaderen evenwel binnen de algemene veiligheidssituatie in Bagdad.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het Commissariaat-generaal er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.).

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het Commissariaat-generaal betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Het Commissariaat-generaal benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig of blind geweld. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming "voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen" (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict

beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten (zie ook EASO, *The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States*, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, *K.A.B. V. Zweden*, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd het “UNHCR Position on Returns to Iraq” van november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als uit de COI Focus “Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad” van 6 februari 2017, blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voerde, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. In de loop van 2015 kwam IS/ISIL/ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio’s in Irak en slaagden de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiiitische milities en de Koerdische pesghmerga er in om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd IS/ISIL/ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van IS/ISIL/ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Rechtstreekse militaire confrontaties tussen het Iraakse leger en de sjiiitische milities aan de ene, en IS/ISIL/ISIS aan de andere kant vinden hoofdzakelijk plaats in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Anbar en Kirkuk. Nergens in voornoemd advies van het UNHCR wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Irakezen afkomstig uit “areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS.” niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus of de status van subsidiair beschermde. Aldus bevestigt UNHCR’s “Position on Returns to Iraq” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada’in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voerde, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In de periode van april tot augustus 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto’s. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele, bijzonder dodelijke aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In diezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats.

Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. Ondanks de herhaaldelijke golven van bomaanslagen door IS blijft het aantal slachtoffers in Bagdad sinds begin 2015 nagenoeg constant. De sjiiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het Commissariaat-generaal benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het Commissariaat-generaal er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevalen. De zware aanslagen in de maanden april tot augustus 2016, hebben bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het Commissariaat-generaal erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Volledigheidshalve wijst het Commissariaat-generaal er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker door zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, werd in kopie als bijlage aan uw administratief dossier toegevoegd.

De door u neergelegde documenten vermogen niet bovenstaande appreciatie te wijzigen. Zij bevestigen immers louter uw identiteit, uw nationaliteit, uw herkomst uit Bagdad, uw burgerlijke staat, de persoonsgegevens van uw echtgenote en dochter, uw tewerkstelling bij het leger en uw kortstondige detentie in 2011. Deze elementen worden op zich nergens in bovenstaande beslissing betwist. De documenten met betrekking tot het leger zeggen evenwel niets over uw actuele militaire situatie.

Dat uw broer A.-F.i W. S. O.(...) (O.V. X) in België werd erkend als vluchteling doet geen afbreuk aan de weigeringsbeslissing die ten aanzien van u wordt genomen. Iedere asielaanvraag wordt immers op haar individuele merites beoordeeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Het enig middel is afgeleid uit de schending van *“artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953, van artikelen 48/3, 48/4 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en van artikel 27 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en manifeste appreciatiefout.”*

Verzoeker verwijst naar artikel 27 het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (PR CGVS) en betoogt in het algemeen dat de verwerende partij een manifeste appreciatiefout begaat door telkens de meest nadelige interpretatie te weerhouden.

Verzoeker vraagt in hoofddorde dat hem de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend in overeenstemming met artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet. Hij betoogt dat in geval van twijfel over de waarachtigheid van sommige feiten of over zijn oprechtheid, deze twijfel de verwerende partij er niet van vrijstelt een onderzoek te doen naar het bestaan van de daadwerkelijke vrees voor vervolging.

Verzoeker verwijst naar de artikelen 197, 198 en 199 van het UNHCR 'Handbook and Guidelines on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status' en stelt dat onjuiste verklaringen op zich geen reden zijn om de status te weigeren; de interviewer heeft de verantwoordelijkheid om deze verklaringen in het licht van de omstandigheden van elk dossier te interpreteren. Verzoeker vraagt dan ook zijn verklaringen goed te herlezen, en voegt daaraan toe dat hij zijn familie in Irak heeft gecontacteerd om materiële bewijzen van zijn desertie te verkrijgen.

In een tweede onderdeel betwist verzoeker de beoordeling door de commissaris-generaal van de veiligheidssituatie in Bagdad.

Hij meent dat, in tegenstelling tot wat het CGVS beweert, uit beschikbare informatie blijkt dat hij een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Hij wijst erop dat de COI Focus van 6 februari 2017 een duidelijke lijst geeft van de vele zware aanslagen die in de laatste jaren in Bagdad hebben plaatsgevonden. Waar het CGVS oordeelt dat Bagdad actueel niet wordt geteisterd door willekeurig geweld, meent verzoeker dat de verwerende partij een onjuiste juridische kwalificatie maakt en de noties “gewapend conflict” en “willekeurig geweld” lijkt te verwarren. Hij licht toe *“Inderdaad, om te beweren dat er geen willekeurig geweld tegen burgers is, verklaart de verwerende partij dat “Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS” en “evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger”* (beslissing p. 5). Deze bevindingen vallen meer onder de kwalificatie van « gewapend conflict » dan de kwalificatie van « willekeurig geweld tegen burgers », notie die niet herleidbaar is tot gevechtssituaties (M. LYS, « Le Conseil du contentieux des étrangers confirme le changement d'approche du C.G.R.A. en refusant aux demandeurs d'asile originaires de Bagdad le bénéfice de la protection subsidiaire », Newsletter EDEM, Février 2016, p.18).”. Hoewel er in Bagdad geen strijd wordt gevoerd tussen IS en het regeringsleger, wordt de stad wel regelmatig getroffen door aanvallen van IS en beheerst door sjiiitische milities.

Verzoeker maakt een opsomming van incidenten in Bagdad in 2016 en de eerste helft van 2017.

Als gevolg hiervan worden burgers nog steeds massaal getroffen door het geweld dat zich in de Iraakse hoofdstad afspeelt, aldus verzoeker, die te dezen ook onder meer verwijst naar het “Report on the Protection of Civilians in the Armed Conflict in Iraq: 1 May – 31 October 2015” van Office of the United Nations High Commissioner for Human Rights and United Nations Assistance Mission for Iraq. Wat betreft het aantal burgerslachtoffers in Irak, verwijst Cedoca in de COI Focus van 6 februari 2017 naar de bron “Iraq Body Count” (IBC). Verzoeker stelt zich evenwel vragen bij de kwaliteit van deze bron. Hij werpt op dat IBC informatie verzamelt over gewelddadige sterfgevallen die aangekondigd worden in andere media, of vastgesteld worden in mortuaria. Aangezien er door IBC geen “actief” onderzoek van geïsoleerde gebeurtenissen wordt uitgevoerd, wordt een groot aantal slachtoffers niet aan de kaak gesteld. De media besteden inderdaad meer aandacht aan gebeurtenissen waarbij vele doden vielen. Bijgevolg stemmen de gegevens van IBC niet overeen met de werkelijkheid, aldus verzoeker, die hier

aan toevoegt dat het artikel "Iraq Body Count : Undercounting Death With Pro-war Cash", opgesteld door Ahmed Nafeez en gepubliceerd op de website 'Clearing House', ernstige beschuldigingen tegen IBC uitte. Zo beschuldigt Nafeez IBC ervan fondsen te ontvangen van actoren die een belang hebben bij het Iraakse conflict (o.a. Amerikaanse, Zwitserse, Noorse en Duitse ministeries van Buitenlandse Zaken). Verzoeker meent dat Cedoca dit in het verslag diende te benadrukken. Voorts wijst verzoeker erop dat op 30 april 2016 de noodtoestand werd uitgeroepen nadat honderden aanhangers van Muqtada al-Sadr de zwaar beveiligde groene zone zijn binnengedrongen, hetgeen volgens hem aantoonde dat in Bagdad alles kan gebeuren, zelfs in de meest beschermde plaatsen. Ook zijn er protesten tegen de deficiënte infrastructuur en de alomtegenwoordige corruptie. Deze protesten en de institutionele crisis die door de aanval op de internationale zone werd veroorzaakt, vormen een gevaarlijke situatie die de staatsinstellingen verlamt en dreigt te laten instorten. Verzoeker betwijfelt dan ook, in tegenstelling tot wat wordt voorgehouden in de bestreden beslissing, dat de Iraakse autoriteiten nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad hebben. Ook kan verzoeker zich niet akkoord verklaren met de stelling dat Bagdad nog steeds een functionerende grootstad is. Hij citeert in dit verband diverse passages uit de COI Focus "De veiligheidssituatie in Bagdad" van 6 februari 2017, waarin onder meer te lezen staat dat de krappe financiële situatie van de overheid, waardoor de betaling van het overheidspersoneel soms vertraging oploopt, de betrekkelijk hoge werkloosheid en de zorg voor de talrijke ontheemden maken dat de financiële reserves van veel gezinnen in Bagdad onder druk staan, dat het aantal schoolverlaters omwille van een moeilijke en onveilige weg naar school hoger ligt dan in andere provincies, dat de investeringen in de gezondheidszorg niet voldoende zijn om de toegenomen vraag in Bagdad op te vangen, dat er een tekort is aan medisch materiaal en medicijnen, dat Bagdad behoort tot de probleemgebieden wat de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen betreft, hetgeen vooral in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, dat er ook gevallen van cholera zijn en dat de IDP's in Bagdad over het algemeen lijden onder slechte woonomstandigheden, een gebrek aan werk, de gestegen levensduurte en de onveiligheid in de hoofdstad. Verzoeker wijst er daarnaast op dat het openbare leven in de stad zelfs tijdens de zwaarste golf van geweld in 2006 en 2007 niet stil viel. Nochtans werd gedurende deze periode wel de subsidiaire beschermingsstatus toegekend aan personen die uit Bagdad afkomstig waren.

Hij voegt hier nog aan toe *"Cedoca stelt ook vast dat "De nationale structuren voor hulp aan behoeftigen dreigen ineen te storten door de sterke toename bij de navraag aan de ene, en de preciaire begrotingssituatie van de staat alsook de afname van inheemse voedselproductie – door de oorlogshandelingen – aan de andere kant"* (COI Focus – De veiligheidssituatie in Bagdad, 6 februari 2017, p. 33)" Verder stelt verzoeker nog:

"Begin februari 2016, begonnen de bouwwerken van een reeks van muren rond Bagdad om de stadsringen tegen de infiltraties vanuit de omliggende gebieden te versterken. Dit project werd bekritiseerd voor verschillende redenen, namelijk voor het feit dat een deel van het project bestaat uit een vermindering van het aantal controleposten binnen de stadsgrenzen. Verborgene terreurcellen van ISIS zouden ervan kunnen profiteren om zich vrijer te kunnen bewegen binnen de stad. (COI Focus – De veiligheidssituatie in Bagdad, 6 februari 2017, p. 8)".

Verzoeker vervolgt dat het CGVS, door geen rekening te houden met zijn individuele situatie en de algemene situatie in Bagdad, artikel 27 van het PR CGVS en artikel 10.3 van richtlijn 2013/32/EU heeft geschonden. Overeenkomstig de rechtspraak Elgafaji en Diakité van het Europees Hof van Justitie moet verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus krijgen met toepassing van het artikel 48/4, c), van de Vreemdelingenwet, zo concludeert hij.

Zelfs zo de Raad zou oordelen dat er in Bagdad geen sprake is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, lijdt het volgens verzoeker geen twijfel dat een terugkeer naar Bagdad hem aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen zou blootstellen zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Het geweld dat in Bagdad plaatsvindt is naar mening van verzoeker immers van die aard dat hij in geval van terugkeer het risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.2. Nieuwe elementen

2.2.1. Op 15 februari 2018 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: de COI Focus "Irak. De Veiligheidssituatie in Bagdad" van 25 september 2017.

2.2.2. Op 19 februari 2018 laat verzoeker overeenkomstig dezelfde bepaling een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden:

- Een arrest waarin verzoeker wordt veroordeeld door de militaire rechtbank – kopie met vertaling.
- Een blog van Tine Danckaers van 16 januari 2018 waarin wordt gesteld dat mensen uit Bagdad weinig vertrouwen hebben in de Iraakse media omdat die gelieerd zijn aan de politieke partijen.
- Cijfers met betrekking tot de geweldincidenten in Bagdad voor november en december 2017 en januari 2018
- reisadviezen voor Irak en Bagdad van het Franse en het Canadese Ministerie van Buitenlandse Zaken
- een citaat uit het verslag van Amnesty International over Irak, 2016-2017.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

Op grond van artikel 49/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) wordt verzoekers/verzoeksters asielaanvraag hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast worden heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

Uit een samenlezing van de voormelde bepalingen volgt dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

De met het verzoek belaste instanties hebben tot taak om de relevante elementen van een verzoek om internationale bescherming in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. Deze beoordeling moet plaatsvinden op individuele wijze. Naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, moet ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging

behoeven en dat hem bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;*
- d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”*

2.3.3. Onderzoek van de vluchtelingenstatus

2.3.3.1. Juridische basis

Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Internationaal verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, B.S. 4 oktober 1953. Luidens artikel 1, A.2 van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

In de mate dat verzoeker, onder verwijzing naar artikelen van het ‘Handbook and Guidelines on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status’ van UNHCR aanvoeren dat onjuiste verklaringen op zich niet een voldoende reden zijn om de status te weigeren en de interviewer de verantwoordelijkheid heeft om deze verklaringen in het licht van de omstandigheden van elk dossier te interpreteren, gaat hij er enerzijds aan voorbij dat de proceduregids geen afdwingbare rechtsregels bevat zodat hij er niet kan op steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten en anderzijds dat verzoeker ongeloofwaardige verklaringen aflegt met betrekking tot de redenen waarom hij zijn land van herkomst ontvlucht is terwijl van hem minstens verwacht kan worden dat hij middels een coherent en waarachtig relaas aantoont dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is, wat in casu niet het geval is zoals blijkt uit hetgeen volgt.

2.3.3.2. Beoordeling

Verzoeker baseert zijn aanvraag om internationale bescherming op een vrees voor vervolging vanwege het feit dat hij als deserteur werd veroordeeld, en vanwege het gegeven dat hij opnieuw zou kunnen worden ingezet als militair en bij een actie zou sneuvelen.

Hij legt een aantal stukken voor.

De volgende stukken werden in het kader van de procedure voor de verwerende partij neergelegd:

“Ter staving van uw identiteit en asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw nationaliteitsbewijs, uitgegeven in 2007; uw woonkaart uit de wijk Al Hurriya, d.d. 19 februari 2012; uw identiteitskaart, d.d. 12 februari 2014; uw rijbewijs, d.d. 16 juni 2014; een kopie van een voorlopige voedselrantsoenkaart op uw naam, d.d. 8 april 2015; een kopie van de eerste pagina van uw paspoort, d.d. 22 april 2015; een kopie van uw stemkaart; een kopie van uw huwelijksakte, d.d. 30 september 2012; een kopie van de identiteitskaart van uw echtgenote, d.d. 26 januari 2012 of 2014; een kopie van het nationaliteitsbewijs van uw echtgenote, d.d. 18 juni 2014; een kopie van de identiteitskaart van uw dochter, d.d. 18 december 2014; een kopie van het administratief bevel tot uw aanwerving in het leger,

d.d. 19 maart 2008; een kopie van uw militaire badge, d.d. 9 mei 2011; een kopie van een attest van uw vrijlating nadat u een maand was opgesloten wegens een kortstondige desertie, d.d. 13 juni 2011; uw aankoopboekje voor materiaal in het leger, uitgegeven in 2012; twee kopieën van foto's van uzelf in uw kapsalon; twee kopieën van foto's van uzelf in uw legeruniform; een bewijs van een verzending van documenten uit Bagdad naar België via DHL, d.d. 8 september 2015.

Deze stukken hebben geen van alle betrekking op de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten. Ze tonen hoogstens zijn identiteit aan en het feit dat hij tot in 2012 bij het Iraakse leger zou zijn geweest.

Met betrekking tot het bij de aanvullende nota gevoegde vonnis van de militaire rechtbank, moet er in eerste instantie op worden gewezen dat het gaat om een zwart-witkopie van een foto van het betreffende document. De authenticiteit van een dergelijk stukken kan niet worden gegarandeerd, omwille van het gegeven dat het makkelijk te vervalsen is. Verder moet worden vastgesteld dat het een stuk is zonder officiële hoofding dat dan ook nog eens intern inconsistent is wat de data betreft en niet consistent met de verklaringen van verzoeker waar hij stelde dat hij op het ogenblik van zijn vertrek, in juli 2015 reeds veroordeeld was, terwijl dit vonnis pas in september 2015 werd uitgesproken. Daarenboven blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus "Irak. Corruptie en documentenfraude" van 8 maart 2016) dat er in Irak op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en dat het gemakkelijk is om vervalste Iraakse documenten aan te schaffen, zowel in Irak als in het buitenland. Aan dit stuk kan alleen al om deze redenen geen objectieve bewijswaarde worden toegekend. Het volstaat op zich dus niet om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende samenhangend, d.i. coherent, en aannemelijk zijn opdat zijn asielrelaas in samenhang met het voorgelegde stuk, als geloofwaardig kan worden beschouwd.

Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de verwerende partij dat verzoeker geen geloofwaardige verklaringen aflegt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Een herlezing van zijn verklaringen, zoals verzoeker vraagt, brengt geen andere beoordeling aan het licht.

Verzoeker brengt in zijn aanvullende nota een blog bij waarin wordt gesteld dat mensen uit Bagdad geen vertrouwen hebben in de media. Hiermee wil hij het volgende motief in een ander daglicht stellen:

"Tot slot is het erg bevreemdend dat u ervan uit gaat dat er in een noodperiode van oorlog geen amnestie verleend wordt aan deserteurs (CGVS I p. 21), dat u in de periode van juni 2014 tot maart 2015 nooit gehoord heeft van bepaalde amnestieregels die toen openbaar besproken werden (CGVS II p. 12), en dat u nooit enig bericht hebt vernomen van gedeserteerde soldaten die amnestie verkregen (CGVS II p. 12). Nochtans was amnestie voor deserteurs uit het Iraakse leger in de periode juni 2014 – de eerste helft van 2015 een meermaals in de (Iraakse) media terugkerend item, zo blijkt uit de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal. Geconfronteerd met deze informatie, stelde u enkel dat deze niet klopt (CGVS II p. 12), wat uw onwetendheid hieromtrent enkel onderstreept. Indien u zelf van plichtsverzuim in een oorlogssituatie beschuldigd zou zijn, kan er redelijkerwijze van worden uitgegaan dat dergelijke berichtgeving u niet zou zijn ontgaan."

Verzoekers verwijzing naar het gebrek aan vertrouwen in de media stelt zijn verklaringen niet in een ander daglicht: immers, zoals de verwerende partij terecht stelt, kan van iemand die van desertie zou beschuldigd zijn, in alle redelijkheid worden verwacht dat berichtgeving over een amnestieregeling voor deserteurs hem niet zou zijn ontgaan. Het argument dat veel mensen geen vertrouwen hebben in de media staat er niet aan in de weg dat verzoeker één en ander zou hebben opgevolgd, zelfs al was het met kritische blik. Het feit dat hij verklaarde nooit te hebben gehoord van bepaalde amnestieregels is, in zijn omstandigheden, niet geloofwaardig.

De motieven in de bestreden beslissing zijn gesteund op de verklaringen van verzoeker, samen gelezen met de gehanteerde landeninformatie, zijn pertinent en raken de kern van het relaas. Samen gelezen leiden ze inderdaad tot de conclusie dat het asielrelaas ongeloofwaardig is. Een manifeste appreciatiefout is dan ook niet aangetoond. De vaststelling dat verzoeker in het kader van zijn aanvullende nota heeft trachten tegemoet te komen aan het motief dat hij geen enkel begin van bewijs had bijgebracht aangaande zijn gerechtelijke vervolging en veroordeling door een kopie van een foto van zijn vermeende veroordeling voor te leggen, is niet van aard om de ongeloofwaardigheid waarmee

zijn verklaringen zijn aangetast in een ander daglicht te stellen, om de redenen die hiervoor reeds is uiteengezet.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Onderzoek van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.4.1. Juridische basis

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”.

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de richtlijn 2011/95/EU (voorheen oude artikelen 2(e) en 15 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming).

Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hij kan genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.3.4.2. Onderzoek in het licht van artikel 48/4, §2, a) van de Vreemdelingenwet

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze grond geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.3.4.3. Onderzoek in het licht van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet

Verzoeker is van oordeel dat “er geen twijfel is dat het terugsturen (...) naar zijn land van herkomst hem aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen zou blootstellen overeenkomstig met artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet”.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Toen het zich uitsprak over de draagwijdte van artikel 15, sub b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 (dat identiek is aan artikel 15, sub b) van de richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, de omzetting vormt, oordeelde het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: HvJ) dat “(d)e (...) termen “foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker”, betrekking hebben op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een

bepaald soort schade" (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 32).

In hetzelfde arrest geeft het HvJ aan dat "(h)et in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht (...) deel uit(maakt) van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt. Bovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. Artikel 15, sub c, van de richtlijn is daarentegen een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd." (*Ibid.*, § 28).

Uit een later arrest van het HvJ vloeit echter voort dat het toepassingsgebied van artikel 15, sub b) van de richtlijn 2011/95/EU niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM).

Het HvJ hecht belang aan het feit dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, sub b) van de richtlijn 2011/95/EU "moet voortvloeien uit de gedragingen van derden" of nog dat "de betrokkene in zijn land van herkomst aan die behandelingen wordt onderworpen" door toedoen van de actoren bedoeld in artikel 6 van de richtlijn 2011/95/EU (omgezet in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet) (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, § 33 en § 35).

Deze uitlegging door het HvJ bindt de Belgische rechter wanneer hij toepassing maakt van een internrechtelijke bepaling die de omzetting vormt van een of meerdere artikelen uit een richtlijn. Krachtens het beginsel van loyale samenwerking dat voortvloeit uit artikel 4.3 van het Verdrag van de Europese Unie, dienen de nationale overheden, en bij uitbreiding de nationale rechters, rekening te houden met de eenvormige uitlegging die aan het Unierecht wordt gegeven door het HvJ. Naast de primaire en secundaire Unieregelgeving vormt de rechtspraak van het HvJ op die manier een volwaardige bron van Unierecht. De uitlegging die het HvJ krachtens de hem bij artikel 267 VW EU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, *Kühne & Heitz NV*, nr. C-453/00, § 21).

De ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet heeft bijgevolg betrekking op "situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld". De uitlegging van dit begrip vereist dus dat het risico waaraan de asielzoeker in zijn land wordt blootgesteld, specifiek van aard is. Tevens dient het risico betrekking te hebben "op een bepaald soort schade" (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 32).

In zoverre verzoeker alludeert op de vermeende vervolgingsfeiten, en voorts verwijst naar de algemene veiligheidssituatie in Bagdad en meent dat hij minstens de subsidiaire beschermingsstatus (48/4, § 2, b) moet toegekend krijgen, kan verwezen worden naar de hoger gedane vaststellingen waarbij geconcludeerd wordt dat verzoeker zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet heeft aangetoond. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

2.3.4.4. Onderzoek in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

2.3.4.4.1. Begripsomschrijvingen

Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt (...) van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, (...), terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 (...).

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:
(...)

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”.

De Raad herinnert aan de autonomie van de begrippen, zoals benadrukt in de hierboven vermelde rechtspraak van het HvJ. In dit opzicht heeft het HvJ met name geoordeeld dat “*Artikel 15, sub c, van de richtlijn (...) daarentegen een bepaling [is] waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd.*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28).

Het gegeven dat het HvJ verder besluit dat de uitlegging gegeven aan artikel 15, sub c) “*volledig verenigbaar [is] met het EVRM, daaronder begrepen de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 3 EVRM*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 44) doet geen afbreuk aan de duidelijke autonomie die het HvJ in zijn uitlegging verleent aan artikel 15, sub c) ten opzichte van artikel 3 van het EVRM.

De Raad meent dus dat het nuttig is om *infra* de invulling in herinnering te brengen die aan elk van de begrippen onder c) van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet, wordt gegeven, met name in het licht van de rechtspraak van het HvJ.

A. Ernstige bedreiging

Wat de voorwaarde van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon betreft, benadrukt de Raad dat deze voorwaarde twee aspecten omvat: enerzijds, moet er een bedreiging zijn van het leven of de persoon; anderzijds, moet deze bedreiging ernstig zijn.

Uit het arrest “*Elgafaji*” volgt dat waar artikel 15, sub a) en b), van de richtlijn 2011/95/EU betrekking hebben op een bepaalde soort schade, met name de “*doodstraf*”, “*executie*”, “*foltering*” of “*onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing*”, de bewoordingen van artikel 15, sub c) daarentegen betrekking hebben op “*algemener risico op schade*”. Het HvJ maakt aldus een onderscheid tussen “*bedreiging*” (art. 15, sub c)) en “*bepaalde gewelddadigheden*” (art.15, a) en b)). (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, §§ 33-34).

Een bedreiging van het leven of de persoon kan, in de gebruikelijke betekenis, worden begrepen als het geheel van aanwijzingen die doen vrezen voor het leven of de persoon, en die, conform de voormelde rechtspraak, een “*algemener risico op schade*” vormt. (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 33).

In die zin moet worden benadrukt dat artikel 15, sub c) van de richtlijn, niet enkel betrekking heeft op een bedreiging van het leven maar ook op een bedreiging van de persoon. Zo is er bijvoorbeeld door het ‘Upper Tribunal’ van het Verenigd Koninkrijk geoordeeld dat de begrippen “*leven of persoon*” ernstige fysieke *verwondingen*, ernstige geestelijke trauma's en ernstige bedreigingen van de fysieke integriteit kunnen omvatten (zie in deze zin HM and Others (article 15 (c)) Iraq CG [2010] UKUT 331 (IAC), §§ 75-75 en Iraq CG [2012] UKUT 00409(IAC), § 114 en §§ 270-274).

De bedreiging moet bovendien als “*ernstig*” worden beoordeeld, hetgeen een onderzoek van de intensiteit ervan impliceert. De ernst van de bedreiging moet op concrete wijze worden geëvalueerd, op basis van objectieve, actuele en consistente feitelijke informatie.

B. Burger

Wie als burger kan worden beschouwd wordt niet vermeld in de richtlijn 2011/95/EU, noch in de Vreemdelingenwet en evenmin in de parlementaire voorbereiding van de wet (Parl. St. Kamer, 2005-06, 2478/001). De volgende algemene definities kunnen evenwel dienen als voorbeelden van interpretaties die in de verschillende EU-lidstaten aan het begrip burger worden gegeven: (1) personen die niet deelnemen aan het conflict en die simpelweg proberen door te gaan met hun leven ondanks de conflictsituatie, (2) echte non-combatants, met inbegrip van voormalige strijders die gewapende activiteiten werkelijk en permanent afwijzen en (3) personen die niet actief deelnemen aan vijandelijkheden door het gebruik van wapens. Ook de rol en de taken van een individu binnen een organisatie, de vraag of hij/zij vrijwillig of onder dwang handelde, evenals zijn/haar houding (*i.e.* neutraliteit in het conflict) moeten in aanmerking worden genomen bij het beoordelen of iemand al dan niet als burger kan worden beschouwd.

In casu dient te worden vastgesteld dat niet wordt betwist dat verzoeker een burger is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Gewapend conflict

De begrippen “*internationaal of binnenlands gewapend conflict*” werden noch in de richtlijn 2011/95/EU, noch in de Vreemdelingenwet, noch in de voorbereidende werken gedefinieerd, maar de interpretatie ervan werd vastgelegd door het HvJ in zijn arrest “*Diakité*” waar werd geoordeeld “*dat een binnenlands gewapend conflict voor de toepassing van deze bepaling moet worden geacht te bestaan, wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld.*” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 35).

In casu betwist de verwerende partij niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict.

D. Willekeurig geweld

Het bestaan van een gewapend conflict is een noodzakelijke voorwaarde voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, doch een gewapend conflict volstaat op zich niet om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig geweld.

Zoals verwerende partij terecht aangeeft in de bestreden beslissing is willekeurig geweld in de omgangstaal het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden of identiteit (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 34-35; UNHCR, *Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence*, juli 2011, p. 103).

Er dient aan te worden herinnerd dat artikel 48/4, § 2, c) niet van toepassing is op andere situaties van willekeurig geweld die niet plaatsvinden binnen het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. In dit verband moet worden vastgesteld dat, terwijl in het voorstel van de Commissie dat tot de vaststelling van de richtlijn heeft geleid [Com(2001) 510 definitief], de definitie van ernstige schade in artikel 15, *sub c*, van de richtlijn bepaalde bedreigingen van het leven, de veiligheid of de vrijheid van degene die om bescherming verzoekt, zich konden voordoen in het kader van een gewapend conflict of van stelselmatige of algemene schendingen van hun mensenrechten, de Uniewetgever uiteindelijk heeft besloten alleen vast te houden aan het geval van ernstige en individuele bedreigingen van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 29).

Het HvJ sprak zich noch in de zaak “*Elgafaji*”, noch in de zaak “*Diakité*” uit over de wijze van beoordeling van de mate van het willekeurig geweld. Deze beoordeling komt uitsluitend toe aan de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of aan de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek. Dienaangaande blijkt uit de rechtspraak van de nationale rechterlijke instanties van de onderscheiden EU-lidstaten dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om in het kader van een alomvattende benadering het reële risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren.

Om de mate van willekeurig geweld te beoordelen, worden de volgende indicatoren in dat opzicht bijzonder relevant geacht: het aantal en de aard van de conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit (ook in vergelijking met andere delen van het land), de frequentie of persistentie van deze incidenten, de

locaties waar deze conflict gerelateerde incidenten plaatsvinden, de aard van de gebruikte methoden of wapens (*“improvised explosive devices” (IEDs)*, artillerie, luchtbombardementen, zware wapens), de veiligheid op de verkeerswegen, wijdverspreide mensenrechtenschendingen, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, het aantal doden en gewonden, het aantal burgerslachtoffers, het feit of burgers al dan niet rechtsreeks worden geviséerd en de omstandigheden waarin zij het slachtoffer zijn geworden, het aantal slachtoffers onder de veiligheidsmachten, de mate waarin het geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten, de situatie van terugkeerders, het aantal vrijwillige terugkeren, de bewegingsvrijheid, de impact van het geweld op het leven van de burgers, de toegang tot basisdiensten en andere socio-economische indicatoren en het (on)vermogen van de overheid om de situatie in het land te beheersen en de burgers te beschermen, met inbegrip van minderheden.

Het aantal gewelddadige incidenten en het aantal slachtoffers worden vaak beschouwd in verhouding met het totale aantal inwoners in een gebied (proportioneel niveau van geweld/slachtoffers).

Er dient ook rekening te worden gehouden met het gestelde in het arrest *“Elgafaji”* waar het HvJ een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar *“er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en
 - de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat *“hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 28).
- a. In de eerste hypothese is de mate van het willekeurig geweld dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.
- b. De tweede hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat - dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd - maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het HvJ heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die in zijn hoofd het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het HvJ heeft de aard van de *“persoonlijke omstandigheden”*, die bij deze tweede hypothese in overweging kunnen worden genomen, niet gepreciseerd. Niettemin kunnen deze omstandigheden, in het licht van het beginsel van autonomie van begrippen, zoals bevestigd door het HvJ, alsook in het licht van de noodzaak aan een uitlegging die nuttig effect geeft aan de wet, niet van dezelfde aard zijn als de elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, sub a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in de zin van artikel 48/4, § 2, c) zijn dus omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert.

Dit kan, bijvoorbeeld, het geval zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een precaire socio-economische situatie tot gevolg hebben dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

De vraag die rijst is of de verzoeker “het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden” door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad, rekening houdend met de mate van dit geweld.

Anders gezegd, kan hij persoonlijke omstandigheden inroepen die in zijn geval de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld te Bagdad dermate verhogen dat, – hoewel de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon-, er niettemin moet worden aangenomen dat zulk reëel risico in zijn hoofd bestaat?

2.3.4.4.2. Beoordeling

De Raad herinnert er aan dat hij *in casu* met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en *ex nunc* onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risico-analyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn. Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak op basis van de stukken uit het rechtsplegingsdossier dient te worden vastgesteld dat het gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Rechtstreekse militaire confrontaties tussen het Iraakse leger en de sjiiitische milities aan de ene, en ISIS aan de andere kant vinden hoofdzakelijk plaats in de Centraal-Iraakse provincies Anbar, Ninewa, Salah al-Din en Kirkuk, ten westen, noorden en noordoosten van de provincie Bagdad. In de hoofdstad zelf en in de provincie komt het slechts sporadisch tot gevechten tegen ISIS. In de loop van 2015 kwam ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak en slaagden de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiiitische milities en de Koerdische peshmerga er in om ISIS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Eind 2016 waren de dichtstbijzijnde gebieden onder controle van ISIS meer dan 200 kilometer van Bagdad verwijderd. In juli 2017 werd ook Mosul en het grootste gedeelte van de regio errond heroverd op ISIS, en enkele weken later Tall Afar. De herovering van gebieden bezet door ISIS had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en in de provincie Bagdad in het bijzonder. Ook in 2017 is er sprake van een verdere daling van het geweld in Bagdad. De oorlog, die in 2014 nog voor de poorten van Bagdad werd gevoerd, is in 2017 honderden kilometers verder weg. De dreiging dat de hoofdstad zou kunnen vallen is volledig geweken. Aangezien het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn, dient bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

De Raad hecht inzake de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, de “*UNHCR Position on Returns to Iraq*”, dateert van 14 november 2016. Verwerende partij verwijst naar dit standpunt in de bestreden beslissing en de vindplaats van dit standpunt is opgenomen in de eindnoten in de informatie van verwerende partij. De conclusie in het standpunt van UNHCR inzake terugkeer naar Irak luidt (cf. punt 47):

“Under the present circumstances, UNHCR urges States to refrain from forcibly returning any Iraqis who originate from areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS. Such persons, including persons whose claims for international protection have been rejected, should not be returned either to their home areas, or to other parts of the country. Many Iraqis from these areas are likely to meet the criteria of the 1951 Convention for refugee status.

When 1951 Refugee Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply. Depending on the profile of the individual case, exclusion considerations may need to be examined.”

(eigen vertaling: “Onder de gegeven omstandigheden dringt UNHCR er bij de Staten op aan om zich te onthouden van het gedwongen terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die getroffen zijn door militaire acties, fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, of onder

controle blijven van ISIS. Deze personen, met inbegrip van de personen wiens verzoeken tot internationale bescherming werden verworpen, mogen niet worden teruggebracht naar hun thuisgebieden of andere delen van het land. Vele Irakezen van deze gebieden zullen waarschijnlijk in aanmerking komen voor de criteria van het Vluchtelingenverdrag van 1951.

Wanneer de criteria van het Vluchtelingengedrag niet van toepassing zouden zijn, dan zullen ruimere vluchtelingencriteria, zoals deze voorkomen in de relevante regionale instrumenten of in bijkomende vormen van bescherming, waarschijnlijk van toepassing zijn. Afhankelijk van het profiel van elke individuele zaak kunnen overwegingen inzake exclusie mogelijkwijze worden onderzocht.”).

UNHCR verzet zich tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie die wordt bijgebracht door partijen kan niet worden afgeleid dat (de hoofdstad) Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt.

De hoofdstad en de hele provincie Bagdad bevinden zich onder controle van de Iraakse regering. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad. Het geweld dat in Bagdad plaatsvindt neemt in hoofdzaak de vorm aan van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan ISIS. Het doel van ISIS voor Bagdad bestaat er nog steeds in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Hoewel de groepering zowel de Iraakse veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad geviséerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar burgers samenkomen. Het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad is vanaf begin 2017 sterk teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 kort onderbroken. Net zoals in de vorige jaren lanceerde ISIS een “*ramadanoffensief*” met een toename van aanslagen in heel Irak. Daarna nam het geweld opnieuw verder af. Voor de eerste keer sinds 2013 is er een significante en bijna constante afname van het geweld over een periode van meer dan een half jaar vast te stellen. ISIS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. Hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, kan uit de landeninformatie niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen ISIS en het Iraakse leger. ISIS komt, zoals hoger reeds gesteld, in Irak daarenboven meer en meer onder druk te staan en wordt steeds verder teruggedrongen, weg van de hoofdstad Bagdad.

Het offensief dat ISIS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat ISIS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden.

Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) worden daarbij meer geviséerd.

Betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad. Het is nog niet tot aanslagen tegen betogers gekomen. De betogingen werden wel gewelddadiger door de deelname van nieuwe groepen die al meerdere keren hebben gepoogd de internationale zone te bestormen.

Het voormelde geweldspatroon heeft tot gevolg dat er in Bagdad maandelijks doden en slachtoffers te betreuren vallen. Wel blijkt uit de informatie, toegevoegd door verwerende partij, dat het aantal incidenten in Bagdad sinds november 2016 gevoelig is gedaald.

Uit de meest recente ter beschikking zijnde cijfers blijkt dat deze daling zich in de eerste helft van 2017 heeft voortgezet en, behalve een kleine opflakking van het geweld tijdens de ramadan in de maand mei 2017, heeft geleid tot een significante daling van het aantal slachtoffers, tot op een niveau zoals voor het laatst in 2012 gezien.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad veel doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen, worden verplaatsingen in de stad bemoeilijkt door de talrijke controles (die nu wel meer en meer worden afgebouwd) en is de politieke en sociale onrust sinds de zomer van 2015 toegenomen. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren – al zijn er problemen door jarenlang mismanagement en corruptie, door de toestroom van ontheemden uit andere delen van het land en door de talrijke controleposten – en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, en cafés, blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. Het nachtelijke uitgaansverbod dat voorheen meer dan een decennium gold, werd begin 2015 opgeheven en werd sedertdien niet meer opnieuw ingevoerd. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. Checkpoints worden meer en meer afgebouwd. Hieruit blijkt dat de Iraakse autoriteiten van mening zijn dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd is dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod, alsook de ontmanteling van diverse checkpoints toelaat. Indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was, kan er immers redelijkerwijs van uitgegaan worden dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden beperken. De frequente stroomonderbrekingen hebben tot protestbetogingen geleid. Deze protesten tegen de falende infrastructuur, tegen de corruptie van de overheidsdiensten en tegen de politiek verantwoordelijken konden ongehinderd doorgaan. Inwoners van Bagdad die het zich kunnen veroorloven, hebben een stroomgenerator aangeschaft om de onderbrekingen te overbruggen.

Er is gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren zwaar onder druk, en was er in het najaar van 2015 een uitbraak van cholera, die echter kon worden bedwongen. In 2016 en 2017 was er geen nieuwe uitbraak van cholera.

Verder zijn de scholen en universiteiten in Bagdad geopend, er worden nationale toelatingsproeven georganiseerd. Het schoolbezoek ligt tamelijk hoog (de inschrijvingsgraad in basisscholen ligt tussen 92 en 95% en in de lagere graad van de secundaire school zijn 73 tot 80% van de kinderen ingeschreven) en blijft stabiel sinds 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Immers, indien de situatie

in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen Bagdad een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet met zich mee zou brengen, kan er vanuit worden gegaan dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen *in casu* niet het geval blijkt te zijn.

Er is een cultureel leven: er worden concerten georganiseerd (ook in open lucht), en op 8 en 9 september 2017 werd er een kunst- en boekenbeurs georganiseerd in het Abu Nawaspark aan de Tigris. De voetbalcompetitie in de hoogste klasse wordt ook in stadions in de hoofdstad gespeeld. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad.

Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de Verenigde Naties, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden ("*IDP's*") op te vangen ("*UNHCR Position on Returns to Iraq*", 16 november 2016 nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (*Ibid.*, nr. 40).

UNHCR vermeldt nergens dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met het betwisten en tegenspreken van deze beoordeling, het poneren van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, de argumentatie dat in Bagdad in 2016, 2017 en begin 2018 veel zware aanslagen hebben plaatsvonden waarbij veel burgerslachtoffers te betreuren vielen, het aanhalen van cijfermateriaal in dit verband, de verwijzing naar reisadviezen van de Franse en Canadese overheid, en een rapport van Amnesty International voor de periode 2015-2016 en rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, brengt verzoeker geen afdoende concrete, objectieve informatie bij die voorgaande appreciatie kan ombuigen. De door verzoeker in het verzoekschrift en de aanvullende nota aangehaalde informatie ligt immers in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad is gesteund. Dat zich in Bagdad nog terreuraanslagen en andere geweldfeiten voordoen en dat daarbij (burger)slachtoffers vallen, wordt in het voorgaande bovendien niet betwist en terdege in rekening gebracht. Dit kan echter niet volstaan bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In deze dient nogmaals te worden herhaald dat er daarnaast nog diverse andere, objectieve elementen dienen te worden meegenomen bij deze beoordeling en dat dit hoger ook geschiedde. Het betoog dienaangaande in het verzoekschrift en de aanvullende nota is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande.

Gelet op de rechtspraak van het HvJ met betrekking tot de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en rekening houdende met alle relevante informatie over de veiligheidssituatie in Bagdad, elementen eigen aan verzoeker, komt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, tot de conclusie dat in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

In zoverre verzoeker tot slot wijst op de evolutie van het conflict en stelt dat de veiligheidssituatie in Bagdad niet stabiel is en zeer snel opnieuw kan verslechteren, benadrukt de Raad dat hij zijn oordeel moet steunen op de feitelijke situatie zoals deze zich voordoet in het land en de regio van herkomst op het ogenblik van zijn beslissing.

In zoverre verzoeker onder verwijzing naar het arrest “*Elgafaji*” aanvoert dat hij persoonlijk werd getroffen door het geweld dat plaatsvindt in Irak omwille van zijn functie, en “*het noodzakelijk (is) om de mate van willekeurig geweld die Bagdad teistert in een meer flexibeler wijze te analyseren*”, herhaalt de Raad dat geen enkel geloof wordt gehecht aan de door verzoeker voorgehouden vervolgingsfeiten omwille van zijn functie en hij doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag heeft gemaakt van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Bagdad zou hebben gekend. Verzoeker bevestigde uitdrukkelijk dat er, behalve zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven en de algemene verwijzing naar de veiligheidssituatie in Bagdad, geen andere redenen zijn waarom hij niet kan terugkeren naar Irak (CGVS p. 13). Hij kan zich te dezen aldus niet dienstig beroepen op het arrest “*Elgafaji*”, waar het HvJ oordeelde dat “*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.*”.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Waar verzoeker nog artikel 27 van het PR CGVS citeert en meent dat de verwerende partij dit artikel niet correct heeft toegepast door geen rekening te houden met zijn individuele situatie, kan hij evenmin worden gevolgd. Artikel 27 luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal beoordeelt de asielaanvraag op individuele, objectieve en onpartijdige wijze en houdt rekening met de volgende elementen:

a) alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake de asielaanvraag wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast;

b) de door de asielzoeker afgelegde verklaring en overgelegde documenten, samen met informatie over de vraag of de asielzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of blootgesteld zou kunnen worden;

c) de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen;

d) de vraag of de asielzoeker, sedert hij zijn land van herkomst heeft verlaten, al dan niet activiteiten heeft uitgeoefend, die hem zouden kunnen blootstellen aan vervolging of ernstige schade indien hij naar zijn land van herkomst zou terugkeren.”.

Verzoeker maakt op generlei wijze aannemelijk dat zijn asielaanvraag niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat de bestreden beslissing in een ander daglicht zou kunnen stellen. Een schending van artikel 27 van hoger aangehaald koninklijk besluit wordt dan ook niet aangetoond.

2.5. Waar verzoeker *in fine* vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

2.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.7. Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend achttien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS